

der var hende tilladt, derpaa mente han at kunne være sikker. Efter nøjere at have lært hendes Natur og Sindsbeskaffenhed at kende, og navnlig efter at han (til yderligere Beroligelse) behændig havde opkildret hendes Ærgerrighed og ladet denne udmale for hende et Fremtidsperspektiv, der endte i selve Hoffets Sale, var han temmelig overbevist om, at hun vilde vogte sig endog for det blotte Skin af Skandale. Hvor stor Fristelsen end maaske kunde være for hende, vilde det sikkert gaa hende, som naar hun i Butikerne lystent vedblev at omkrese og befingre en eller anden Ting, der havde opvakt hendes Behag, men uvægerligt tilsidst lod den ligge, saasnart der var Tale om, at hun selv kunde komme til at betale den.

Dette var den unge Chefredaktørs Tanker, mens han sad der nedsunken i en Lænestol omtrent i den samme Stilling, hvori han i sine yngre Dage yndede at lade sig fotografere og udstille i Boghandlervinduerne til Borgerskabets fnysende Forargelse: skødesløst henslængt med det ene Ben over det andet og en Cigaret mellem Fingerspidserne — som var Livet en Siesta og Tilværelsens hele Indhold akkurat et Smil værd. Han sad nu her som Midtpunktet i en Kres af Børsens mere fremtrædende Mænd og var fra alle Sider Genstand for megen Opmærksomhed.

Som han i sin Tid havde skabt sig sit Ry ved